

Vonnis

In de zaak van :

het OPENBAAR MINISTERIE

**en waarbij zich gevoegd hebben als burgerlijke partijen zich
gesteld voor de OR op 11.2.2003**

**1. HET CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN
VOOR RACISMEBESTRIJDING**, autonome openbare dienst,
opgericht bij de Wet van 15.2.1993, waarvan de zetel gevestigd is te
1000 Brussel, Koningstraat 138,

2. HET ALGEMEEN BELGISCH VAKVERBOND, nationale
representatieve interprofessionele werknemers organisatie, met zetel
te 1000 Brussel, Hoogstraat 42,

TEGEN

v. d. V. E., F., M., Nederlander, zaakvoerder horeca bedrijf, geboren
te L. (Nederland) op (...), wonende te (...),

Die de tenlastelegging uitmaken van**Te (...) op minstens 6 december 2001 :**

A. In de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek te hebben aangezet tot discriminatie, haat of geweld jegens een persoon wegens zijn ras, zijn huidskleur, zijn afkomst of zijn nationale of etnische afstamming (art.1-1° Wet 30.07.1981 gew. door de wet van 12.04.1994 (BS 14.05.1994) met name en onder meer door de vermelding van de bewoordingen "KAN ZICH NIET AANPASSEN AAN HET LAND ZOU BETER TERUG GESTUURD WORDEN NAAR DE BOES BOES WAAR MENSEN ELKAAR AANVALLEN" op het Werkloosheidsbewijs - Arbeidsbewijs" van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening van G. S. S.;

B. In de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek publiciteit te hebben gemaakt aan zijn voornemen tot discriminatie, haat of geweld jegens een persoon wegens zijn ras, zijn huidskleur, zijn afkomst of zijn nationaliteit (art. 1-3° Wet 30.07.1981, gew. door de wet van 12.04.1994 BS 14.05.1994) met name en onder meer door de vermelding van de bewoordingen "KAN ZICH NIET AANPASSEN AAN HET LAND ZOU BETER TERUG GESTUURD WORDEN NAAR DE BOES BOES WAAR MENSEN ELKAAR AANVALLEN" op het Werkloosheidsbewijs - Arbeidsbewijs" van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening van G. S. S.;

C. Bij de arbeidsbemiddeling, de beroepsopleiding, het aanbieden van banen, de aanwerving, de uitvoering van de arbeidsovereenkomst of het ontslag van werknemers, discriminatie te hebben bedreven jegens een persoon wegens zijn ras, huidskleur, afstamming, afkomst, nationaliteit (art.2 bis Wet 30.07.1981 gew. door de wet van 12.04.1994), met name en onder meer door de vermelding van de bewoordingen "KAN ZICH NIET AANPASSEN AAN HET LAND ZOU BETER TERUG GESTUURD WORDEN NAAR DE BOES BOES WAAR MENSEN ELKAAR AANVALLEN" op het Werkloosheidsbewijs - Arbeidsbewijs" van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening van G. S. S.;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, 19° correctionele Kamer, (...), dd. 24 oktober 2005 op tegenspraak gewezen werd als volgt beslist:

Strafrechtelijk Spreekt de beklaagde E. v. d. V. vrij zonder kosten wegens het feit voorwerp van de tenlasteleggingen A, B en C;

Veroordeelt de burgerlijke partijen Het Centrum voor gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding en het Algemeen Belgisch Vakverbond solidair tot de kosten aan de zijde van het openbaar ministerie begroot op 24,90 euro;

Burgerrechtelijk

Verklaart de burgerlijke vorderingen van de burgerlijke partijen:

1; Het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding, 2. Het Algemeen Belgisch Vakverbond en 3. S. G. S.,

ontvankelijk doch ongegrond.

Zegt dat de burgerlijke partijen zelf de kosten van hun aanstelling dienen te dragen.

Tegen alle beschikkingen van voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld:

1) op 28 oktober 2005 door Het Centrum voor gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding;

2) op 3 november 2005 door het Openbaar Ministerie;

3) op 8 november 2005 door het Algemeen Belgisch Vakverbond.

Gehoord in openbare terechtzitting van 27 maart 2007 in de Nederlandse taal:

- de beklaagde E. v. d. V., in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door Meester R. Hoskens, advocaat te Dendermonde;

- de burgerlijke partij CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR RACISMEBESTRIJDING (hierna aangeduid als CGKR) in haar vordering tegen de beklaagde, vertegenwoordigd door Meester L. Arnou, advocaat te Loppem;

- de burgerlijke partij HET ALGEMEEN BELGISCH VAKVERBOND (hierna aangeduid als ABVV) in haar vordering tegen de beklaagde, vertegenwoordigd door Meester A. Vermoortele, advocaat te Herne;

- de heer L. Decreus, Advocaat-generaal, in zijn vordering.

1. Procesrechtelijk.

De tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 24 oktober 2005 ingestelde hoger beroepen zijn regelmatig naar tijd en vorm.

2. Strafrechtelijk.

2.1. Anders dan de eerste rechter is het Hof van oordeel dat de

betichting A, de beklaagde E. v. d. V. ten laste gelegd, gelet op de gegevens van het strafdossier en de behandeling van de zaak voor het Hof, naar eis van recht bewezen is.

Door de eerste rechter werden de feitelijke omstandigheden correct en volledig uiteengezet in het bestreden vonnis, zodat het hierbij volstaat daarnaar te verwijzen.

De beklaagde vermeldde op het document C4, gedagtekend op 6 december 2001, voor zijn werknemer S. G. S., met Liberiaanse nationaliteit, in de rubriek 'juiste oorzaak van de werkloosheid': "KAN ZICH NIET AANPASSEN AAN HET LAND ZOU BETER TERUG GESTUURD WORDEN NAAR DE BOES BOES WAAR MENSEN ELKAAR AANVALLEN".

Het document C4 voldoet aan de bepaling van het laatste lid van artikel 444 Strafwetboek, nl. een geschrift dat niet openbaar gemaakt wordt, maar aan verscheidene personen toegestuurd of meegedeeld wordt.

Het document C4 is het "werkloosheids- arbeidsbewijs" dat de werkgever dient te overhandigen aan de werknemer wiens arbeidsovereenkomst een einde heeft genomen en dat gevoegd moet worden bij het dossier van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening op grond waarvan het recht op en bedrag van de werkloosheidsuitkeringen wordt beslist (zie de artikelen 87 en 90, 1° en 2° lid van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991 houdende de toepassingsmaatregelen van de werkloosheidsreglementering). De verklaringen op het document worden verwerkt en bewaard in een geïnformatiseerd bestand (zie tekst bovenaan het eerste blad van het document C4). Van de inhoud van het document C4 wordt dus kennis genomen door verscheidene personen van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Het document werd ten andere afgeleverd aan het ABVV dat het diende over te maken aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Het werd aldus aan verscheidene personen meegedeeld.

De beklaagde erkent dat de zinsnede op het document C4 misschien wel ongepast en/of beledigend was voor zijn werknemer, maar stelt dat deze zinsnede hoogstens als een privé-belediging kan worden beschouwd en geenszins een oproep was aan derden om hen aan te zetten racistisch, gewelddadig of discriminerend gedrag ten toon te spreiden. Hij stelt dat de opzettelijke wil niet aanwezig was om aan te zetten tot dergelijk gedrag maar het een emotionele reactie betreft op de feiten die voorvielen op 4 oktober 2001 en dat geen enkel racistisch motief heeft meegespeeld.

Er kan geen twijfel over bestaan dat zich in de nacht van 4 op 5 oktober 2001 op de werkvloer in het motel B., met op dat ogenblik als werkgever de NV H. B. waarvan de beklaagde bestuurder was, waar S. G. S. als medewerker spoelkeuken was tewerkgesteld, een ernstig conflict heeft voorgedaan tussen S. G. S. en de beklaagde. S. G. S.

was op dat ogenblik aan het werk tijdens de laatste dagen van zijn opzeggingsperiode. De opzegging was hem ter kennis gebracht bij brief van 12 September 2001, ging in op 17 September 2001 en eindigde op 14 oktober 2001. Bij die opzegging werd geen reden vermeld.

Het blijft echter tot op heden onduidelijk wat precies de aanleiding was tot het conflict en wat precies is gebeurd. Hoe dan ook blijkt dat een getuige, die de feiten zelf niet zag gebeuren maar het "gebrul" tussen beiden hoorde, hoorde spreken van een mes en een 'kop' en dat het conflict over gepresteerde uren ging. De getuige verklaarde dat S. G. S. op het ogenblik van die feiten zeer kwaad was en dat zij hem nog nooit zo had gezien. S. G. S. verklaarde bij zijn verhoor over die feiten dat hij voordien nog nooit een woordenwisseling had gehad met de beklaagde.

Er dient te worden opgemerkt dat de reden voor het conflict die de beklaagde zelf gaf bij zijn aangifte van die feiten op 5 oktober 2001, nl. dat hij de mening was toegedaan dat het de bedoeling van zijn werknemer was om zijn ontslag te krijgen zodat hij kon genieten van een werkloosheidsuitkering, welke reden de beklaagde herhaalde bij zijn verhoor op 25 juni 2003, niet kon kloppen aangezien S. G. S. reeds was ontslagen.

S. G. S. werd vervolgens bij aangetekende brief van 9 oktober 2001 om dringende redenen, nl. de agressie die hij in de nacht van 4 op 5 oktober 2001 zou gepleegd hebben ten aanzien van de beklaagde, ontslagen. S. G. S. betwistte, via het ABVV, nog dezelfde dag de opgegeven dringende reden. Er blijkt dat nadien wel een opzeggingsvergoeding werd uitbetaald voor de periode van 5 oktober 2001 tot 14 oktober 2001.

Het document C4 werd afgeleverd meer dan 2 maanden na de feiten die aanleiding gaven tot het ontslag om dringende redenen en bijna 3 maanden na de gewone opzegging en dit slechts na aandringen door het ABVV bij brief van 21 november 2001 (stuk 33 strafdossier).

In acht genomen zowel de verstreken duur tussen de beweerde feiten van agressie en het afleveren van het document C4 als het feit dat dit pas gebeurde meerdere dagen na het aandringen door het ABVV kan de beklaagde niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij op het ogenblik van het invullen van het document C4 nog steeds handelde ingevolge de emotionele reactie op die feiten en op dat ogenblik 'de emotionele reactie weer opwelde'.

Er zijn naar het oordeel van het Hof geen redenen om de bewuste zinsnede op het document C4 uit te splitsen, zoals de eerste rechter van oordeel was. Maar zelfs indien het zo zou zijn dat de beklaagde enkel bedoelde dat de reden van het ontslag het feit was dat S. G. S. zich niet kon aanpassen aan België, terwijl overigens uit geen enkel objectief gegeven blijkt dat hij aanpassingsproblemen had en bovendien dit door de beklaagde zelf voordien nooit werd beweerd,

stelt zich de vraag waarom dan nog moest worden toegevoegd: "ZOU BETER TERUG GESTUURD WORDEN NAAR DE BOES BOES WAAR MENSEN ELKAAR AANVALLEN".

De beklaagde, die verklaart 100 personeelsleden te werk te stellen waaronder talrijke vreemdelingen, is goed vertrouwd met het invullen van sociale documenten en wist heel goed het belang van het formuleren van de juiste reden van werkloosheid. Zelfs indien hij nog emotioneel zou geweest zijn had de beklaagde nog steeds niet het recht om S. G. S. te beledigen op grond van zijn ras, huidskleur en afkomst in het document C4.

De rechtsonderhorige mag zich niet laten meeslepen door zijn emoties en kan daar geen verschoningsgrond uit halen. De verschoningsgrond van uitlokking geldt ten andere niet voor beledigingen.

Maar de door de beklaagde neergeschreven tekst op het document C4 is veel meer dan een gewone belediging en was duidelijk niet enkel voor S. G. S. bestemd.

Door die tekst met die bewoordingen te formuleren in de rubriek "Juiste oorzaak van de werkloosheid" is het naar het oordeel van het Hof bewezen dat de beklaagde de bedoeling had anderen ertoe aan te zetten S. G. S. te discrimineren op grond van zijn ras, huidskleur en afkomst. Het bijzonder opzet, nl. het intentioneel element om ertoe aan te zetten te discrimineren op grond van zijn ras, huidskleur en afkomst, blijkt immers voldoende uit de tekst en de gebruikte woorden die niet anders kunnen worden geïnterpreteerd dan dat in plaats van S. G. S. een werkloosheidsvergoeding toe te kennen het beter zou zijn, aangezien hij zich aan België niet kan aanpassen, hem teug te sturen naar de plaats van zijn herkomst die op zeer denigrerende wijze wordt aangewezen en waarover wordt gesteld dat het respect voor de medemens daar nog niet is ingetreden.

Noch het gegeven dat S. G. S. zelf tegen het vonnis van 24 oktober 2005 geen beroep aantekende, wat volgens zijn voormalige raadsman Meester L. Arnou, destijds en nu tevens raadsman van de burgerlijke partij CGKR, meedeelde op de openbare terechtzitting van 27 maart 2007 te wijten is aan een communicatiestoornis met zijn confrater die het beroep diende aan te tekenen, noch het feit dat de beklaagde meerdere vreemdelingen tewerkstelt noch het feit dat de arbeidsrechtbank van oordeel was dat het ontslag niet willekeurig was zijn van aard het Hof anders te kunnen doen besluiten. Uit het vonnis van de arbeidsrechtbank blijkt trouwens niet, zoals de beklaagde voorhoudt in zijn conclusie, dat werd geoordeeld dat het ontslag niet op racisme gesteund was, terwijl bovendien dient vastgesteld dat tegen het vonnis door S. G. S. hoger beroep werd aangekend.

Uit niets kan ten slotte worden besloten dat de beklaagde op het ogenblik van de feiten verkeerde in een staat van krankzinnigheid of gedwongen werd door een macht die hij niet kon weerstaan zodat zijn vrije wil vernietigd werd, zodat artikel 71 Strafwetboek niet van

toepassing kan zijn.

2.2. Uit de zinsnede op het document C4 kan niet worden besloten dat de beklaagde publiciteit gaf aan zijn voornemen tot discriminatie, haat of geweld jegens S. G. S. wegens zijn ras, huidskleur, afstamming afkomst of nationaliteit.

Opdat van een voornemen sprake kan zijn moet vaststaan dat er een feit of gebeurtenis in de toekomst wordt bedoeld waarbij tot discriminatie, haat of geweld wegens de voormelde discriminatoire gronden zal worden overgegaan. Dit is ter zake niet het geval.

De beklaagde dient dan ook te worden ontslagen van rechtsvervolging wat de betichting B betreft, zonder kosten.

Gelet op de vrijspraak wat de betichting B betreft zijn er geen redenen om de door de beklaagde geformuleerde vraag aan het Arbitragehof te stellen.

2.3. Wat de betichting C betreft is het Hof van oordeel dat niet bewezen is dat door de beklaagde bij het ontslag van S. G. S. ook maar in enige zin discriminatie werd bedreven wegens zijn ras, huidskleur, afstamming, afkomst of nationaliteit.

S. G. S. kreeg reeds ontslag op 12 September 2001 en uit niets blijkt dat de voormelde gronden daarbij een rol speelden. Ook wat betreft het ontslag op 9 oktober 2001 wegens dringende redenen blijkt uit niets dat dit op voormelde discriminatoire gronden gebeurde, maar enkel dat dit ontslag te maken had met het hevige conflict in de nacht van 4 op 5 oktober 2001.

De zinsnede op het document C4 werd weliswaar vermeld in de rubriek over de reden van de werkloosheid, maar de daarin gegeven motieven zijn naar het oordeel van het Hof niet als de oorzaak van het ontslag te beschouwen.

De beklaagde dient bijgevolg ook wat de betichting C betreft te worden ontslagen van rechtsvervolging, zonder kosten.

2.4. De bewezen bevonden feiten zijn objectief ernstig en betreurenswaardig. De beklaagde gebruikte zeer beledigende woorden om anderen ertoe aan te zetten zijn ex-werknemer het recht op werkloosheidsuitkeringen te ontnemen op grond van zijn ras, huidskleur en afkomst.

2.5. De beklaagde kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het onderzoek en de behandeling van de zaak ingevolge het optreden van de gerechtelijke overheid abnormaal lang aansloopte en dat de redelijke termijn werd overschreden.

Het gerechtelijk onderzoek vatte pas aan op 11 februari 2003. De zaak werd bij vordering van 24 augustus 2004 aanhangig gemaakt bij de raadkamer. De beklaagde legde een verzoekschrift neer in toepassing

van artikel 61quinquies wetboek van strafvordering dat door de Kamer van inbeschuldigingstelling te Gent op 18 november 2004 onontvankelijk werd verklaard. Er werden voorde raadkamer uitgebreide conclusies neergelegd. De raadkamer verwees de zaak naar de correctionele rechtbank op 25 maart 2005. De behandeling van de zaak voor de correctionele rechtbank te Dendermonde verliep op een normale wijze. De hoger beroepen werden respectievelijk ingesteld op 28 oktober 2005, en 3 en 8 november 2005. De zaak werd ingeleid bij het Hof op 3 januari 2007 en op die datum uitgesteld op vraag van de beklaagde. De zaak vertoont bovendien toch enige complexiteit, wat reeds voldoende blijkt uit de omvang van de conclusies die zowel voor de raadkamer, in eerste aanleg als thans in graad van hoger beroep werden neergelegd.

Er zijn derhalve geen redenen om toepassing te maken van artikel 21 ter V.T.Sv.

2.6. In zijn regelmatig ter terechtzitting d.d. 27 maart 2007 van het Hof neergelegde conclusie verzoekt de beklaagde in ondergeschikte orde om de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling.

Hoewel de ernst van de feiten zoals omschreven in de bewezen verklaarde betichting A niet mag geminimaliseerd worden, is het Hof van oordeel dat er, gelet op het blanco strafrechtelijk verleden van de beklaagde en het feit dat hij toch een aanzienlijk aantal personen van vreemde afkomst tewerkstelt waarmee kennelijk gelijkaardige feiten tot op heden nog niet hebben plaatsgevonden, redenen zijn om in te gaan op dit verzoek; de beklaagde verkeert in de wettelijke voorwaarden: hij heeft nog geen veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden ondergaan en de feiten zijn niet van dien aard dat zij bestraft moeten worden met een hoofdgevangenisstraf van meer dan vijf jaar correctionele hoofdgevangenisstraf of een zwaardere straf.

Vooraf is het Hof van oordeel dat een strafrechtelijke veroordeling de sociale reclassering van de beklaagde in het gedrang kan brengen op een wijze die met in verhouding staat tot de ernst der feiten.

In het geval van de voornoemde beklaagde zal de maatschappelijke orde voldoende gevrijwaard worden door de gunstmaatregel der opschorting zoals hierna bepaald.

3. Burgerrechtelijk.

3.1. Wat betreft de burgerlijke partij CGKR.

De burgerlijke partij CGKR vordert een gemengd morele en materiële schadevergoeding van € 2.500,00.

De vordering is wel degelijk ontvankelijk aangezien S. G. S.

uitdrukkelijk instemming heeft gegeven aan de burgerlijke partij om in rechte op te treden.

Deze vordering is, gelet op de vrijspraak van de beklaagde wat de betichtingen B en C betreft, voor zover gesteund op deze betichtingen niet gegrond.

Terecht wijst de burgerlijke partij er op dat de bewezen bevonden feiten onder de betichting A ook aan haar schade berokkent. De burgerlijke partij zet zich in voor de idealen van verdraagzaamheid, gastvrijheid en gelijkwaardigheid en staat onder meer de overheid bij in haar taak om de voormelde principes in de praktijk om te zetten en te doen garanderen. Deze idealen zijn ter zake ernstig met de voeten getreden. Er is derhalve zeker een morele schade.

De burgerlijke partij stelt tevens een materiële schade te lijden ingevolge het inzetten van personeel ter begeleiding en ondersteuning van het slachtoffer ten gevolge van de feiten, zodat het personeel niet kon aangewend worden voor andere taken die tot het maatschappelijk doel van de burgerlijke partij behoren.

Degene die door zijn schuld schade berokkent is gehouden om deze schade integraal te vergoeden. De benadeelde moet terug geplaatst worden in de toestand waarin hij zich zou bevonden hebben indien de daad waarover hij zich beklagt niet was gesteld.

Het kan niet ernstig worden betwist dat de burgerlijke partij personeels- en administratieve kosten heeft gehad om het slachtoffer te begeleiden en te ondersteunen.

De omstandigheid dat de burgerlijke partij gesubsidieerd wordt en beschikt over personeel om slachtoffers van racisme bij te staan en gerechtelijke procedures te voeren, o.m. om inbreuken op de idealen waarvoor zij zich inzet aangeklaagd te zien worden, brengt niet mee dat zij de last daarvan moet dragen wanneer de schade veroorzaakt is door de fout van een derde, zoals ter zake.

Het is bovendien niet omdat S. G. S. zelf geen hoger beroep heeft aangetekend dat de burgerlijke partij haar eigen schade niet vergoed kan zien worden.

Er worden echter geen gegevens meegedeeld aan het Hof die toelaten de materiële schade precies te begroten.

Het toekennen van een vergoeding wegens gemengd morele en materiële schade ex aequo et bono begroot op € 50000 komt in de gegeven omstandigheden passend en billijk voor.

De vergoedende intrest kan, gelet op het gespreid zijn in de tijd van de door de burgerlijke partij geleverde materiële prestaties, die weliswaar reeds op 11 januari 2002 klacht indiende bij de procureur des Konings maar wiens inzet van personeel pas als verhoogd kan worden aanvaard met het oog op het opvolgen van het dossier vanaf de klacht

met burgerlijke partijstelling op 11 februari 2003, worden toegekend op een gemiddelde datum bepaald op 1 januari 2003.

3.2. Wat betreft de burgerlijke partij ABVV.

Op grond van artikel 5, 1° van de wet van 30 juli 1981 kan de burgerlijke partij ABVV in rechte optreden in alle geschillen waartoe de toepassing van artikel 2bis van dezelfde wet aanleiding kan geven.

De vordering is wel degelijk ontvankelijk aangezien S. G. S. ook aan deze burgerlijke partij uitdrukkelijk instemming heeft gegeven om in rechte op te treden en het een geschil betrof dat aanleiding kon geven tot toepassing van artikel 2bis voormeld.

De vordering zou enkel desgevallend gegrond kunnen zijn voor zover de beklaagde schuldig wordt bevonden aan een inbreuk op artikel 2bis van de wet van 30 juli 1981, voor welke feiten hij vervolgd wordt onder de betichting C. Nu de beklaagde dient te worden vrijgesproken voor deze betichting is de vordering van de burgerlijke partij ABVV ongegrond.

OP DEZE GRONDEN,

het Hof, rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op :

- het artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935,
- de artikelen 2 en 444 Strafwetboek
- artikel 1-1° wet van 30.07.1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme en xenofobie ingegeven daden
- de artikelen 1§1.1° en 3 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,

al deze wetsbepalingen ter terechtzitting van heden aangehaald;

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 24 oktober 2005 ontvankelijk en, erover beslissend, met eenparigheid van stemmen

Strafrechtelijk.

Bevestigt het bestreden vonnis in de mate de beklaagde E. v. d. V. werd ontslagen van rechtsvervolging, zonder kosten, wat de betichtingen B en C betreft.

Hervormt het bestreden vonnis voor het overige.

Verklaart de beklaagde E. v. d. V. schuldig aan de hem ten laste

gelegde betichting A.

Zegt dat aan de beklaagde E. v. d. V. wegens de lastens hem bewezen bevonden betichting A een proeftijd wordt toegestaan door de uitspraak van de veroordeling met zijn instemming **op te schorten voor de duur van DRIE jaar met ingang van heden**, welke opschorting kan worden herroepen zo de beklaagde gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf pleegt dat een veroordeling tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van ten minste een maand tot gevolg heeft gehad.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag te betalen van 25 EUR als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure

Veroordeelt de beklaagde E. v. d. V. tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op 24,90 in eerste aanleg en 134,39 in hoger beroep, de kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de bewezen bevonden betichting A.

Burgerrechtelijk.

Hervormt het bestreden vonnis in de mate het werd aangevochten.

3.1. Wat betreft de burgerlijke partij CGKR.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk.

Verklaart de vordering voorzover gesteund op de betichtingen B en C niet gegrond.

Verklaart de vordering voor zover gesteund op de betichting A in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de beklaagde E. v. d. V. om te betalen aan de burgerlijke partij CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR RACISMEBESTRIJDING van het bedrag van 500,00 EUR (VIJFHONDERD EURO), meer de vergoedende intrest aan de wettelijke rentevoet vanaf 1 januari 2003 tot heden en vanaf heden meer de gerechtelijke intrest aan de wettelijke rentevoet op voormeld geheel (hoofdsom plus vergoedende intrest) tot de datum van de algehele betaling.

Wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

3.2. Wat betreft de burgerlijke partij ABVV.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij HET ALGEMEEN BELGISCH VAKVERBOND ontvankelijk doch niet gegrond. Laat de kosten van de burgerlijke partij gevallen in beide aanleggen wat haar betreft ten haren laste.

**Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VIERENTWINTIG APRIL TWEEDUIZEND EN ZEVEN**